

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124448596
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124448596.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XX, XXX XX E., občanovi SR, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Peter Malcho, s. r. o., so sídlom Stankovany 549, Stankovany, IČO: 55 962 165, o zaplatenie 13.856,65 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 4. júna 2025, č.k. 18Csp/11/2025-86, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozhodnutím súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia istiny v sume 13.856,65 Eur, úroku v sume 644,47 Eur, úroku z omeškania vo výške 8,40 % ročne zo sumy 13.856,65 Eur od 31.10.2024 do zaplatenia a náhrady trov konania dôvodiac, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 20.10.2023 úverovú zmluvu č. 1310043596 (ďalej len „zmluva“), ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Úverové zmluvné podmienky žalobcu (ďalej len „VOP“). Na základe uvedenej zmluvy poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 14.352,- Eur s tým, že žalovaný sa zaviazal peňažné prostriedky vrátiť v 96 pravidelných mesačných splátkach po 239,- Eur. Žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť a neuhradil jednotlivé splátky riadne a včas, preto ho žalobca listom zo dňa 01.09.2024 vyzval na úhradu splátok, ktoré neboli riadne a včas zaplatené a žalobca touto výzvou upozornil žalovaného na možnosť uplatnenia práva na predčasné splatenie budúcich splátok úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní. Žalovaný napriek výzve dlžné splátky neuhradil, preto bol listom zo dňa 15.10.2024 vyzvaný k splateniu celého úveru pre omeškanie s úhradou splátky splatnej dňa 30.06.2024. Žalobca tvrdil, že posudzoval s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver v zmysle § 7 ods. 1 a nasl. zák. č. 129/2010 Z.z. pričom posudzovanie bonity na základe parametrov vytvorených odbornými zamestnancami žalobcu vykonáva automatizovaný systém s výsledkom, ktorý predstavuje limit najvyššej mesačnej splátky a pokiaľ z takto uvedených informácií vznikne pochybnosť o pravosti tvrdení žalovaného, žalobca pristupuje k žiadosti o predloženie potvrdenia o výške príjmu a výpisu z bankového účtu, žalobca kontroluje žalovaného aj v externých registroch ako register Sociálnej

poisťovne pre overenie príjmu žalobcu a jeho zamestnávateľa, poprípade overenie poberania dôchodku a úverové registre NRKI.

3. Na návrh žalobcu Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 03.01.2025 platobný rozkaz pod sp. zn. 11Up/2180/2024. Žalovaný vydaný platobný rozkaz napadol v zákonom stanovenej lehote odporom, odmietajúc uplatnený nárok žalobcu požadujúc, aby súd posúdil, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Tvrdil absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (absencia predpokladov použitých na výpočet RPMN a nesprávny údaj o RPMN), tvrdil, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a preto nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Spochybňoval tiež splnenie podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca nepreukázal doručenie listín týkajúcich sa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, tiež tvrdil neplatnosť právnych úkonov v zmysle § 39 OZ. Žalobca písomne reagoval na podaný odpor s tým, že poukázal na úvodné ustanovenia zmluvy, kde sú uvedené informácie, podľa ktorých žalobca posúdil bonitu žalovaného, skúmal túto interným dokumentom o posúdení bonity s uvedením výšky príjmu, rodinného stavu a podmienok bývania žalovaného ku dňu uzatvorenia zmluvy a správou zo Sociálnej poisťovne, úverovou správou z registra dlžníkov NRKI pre účely posudzovania schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver, výpisom z bankového účtu za účelom preukázania príjmu a výdavkov a potvrdenia o výške príjmu. Poskytnutý úver bol na refinancovanie iných dlhov žalovaného. Ust. § 7 ods. 24 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. pri refinancovaní úveru vylučuje aplikáciu ust. § 7 ods. 20 cit. zákona o výpočte schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. K náležitostiam zmluvy uviedol, že predpoklady k výpočtu RPMN sú uvedené na strane 2 úverovej zmluvy a poukazuje na konanie Európskeho súdneho dvora C-290/19 k predpokladom RMPN, ktoré žalobca uviedol ku konkrétnemu dňu 8.11.2023 poskytnutia úveru, výzva z 01.09.2024 bola podľa predloženého dokladu daná na poštovú prepravu 04.09.2024, dňa 06.09.2024 uložená na pošte a výzva k splateniu celého úveru z 15.10.2024 daná na poštovú prepravu dňa 16.10.2024, doručená dňa 18.10.2024. Žalobca výzvou na zaplatenie dlžnej sumy z 01.09.2024 žalovaného vyzval na úhradu splátok, ktoré neboli riadne a včas zaplatené a žalobca touto výzvou upozornil žalovaného na možnosť uplatnenia práva na predčasné splatenie budúcich splátok úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní, žalovaný napriek výzve dlžné splátky neuhradil a teda žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti budúcich splátok úveru výzvou k splateniu celého úveru z 15.10.2024 pre omeškanie s úhradou splátky splatnej 30.06.2024 t.j. splátky č. 7, keďže žalovaný uhradil 6 splátok.

4. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 37, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods.1 a 24 písm. a/, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSpÚ“), § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), vo svetle ktorých posúdil zmluvu o úvere uzavretú so žalobcom, a to Home Credit Slovakia, a.s. ako spotrebiteľskú, pričom išlo o účelový a revolvingový úver č. 1310043596 zo dňa 20.10.2023. Predmetom spotrebiteľského úveru bolo poskytnutie úveru vo výške 14.352,- Eur, ktorý bol žalovanému poskytnutý za dohodnutú ročnú úrokovú sadzbu 12,65 %, RPMN 13,4 %. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 96 mesačných splátkach vo výške 239,- Eur s dátumom prvej splátky dňa 08.12.2023 a celkovou čiastkou spojenou s úverom vo výške 22.944,- Eur. Úver bol určený na úhradu záväzkov uvedených v prílohe č. 1 zmluvy (č.l. 47 spisu), a to úveru v 365.bank, a.s. zo zmluvy č. 0100097788 zo dňa 03.01.2023 s čiastkou istiny k splateniu úveru 13.772,- Eur. Predmetom zmluvy bolo zároveň poskytnutie bezúčelového revolvingového úveru s výškou úverového rámca (kreditného limitu) 1.200,- Eur, výškou mesačnej splátky 2,583 % z výšky úverového rámca (31,- Eur), ročnou úrokovou sadzbu 23,88 %, RPMN 26,7 %, frekvenciou splátok v 20. deň v mesiaci a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 1.355,22 Eur. Podľa výpisu čerpania splátok a úhrad vyplynulo, že žalovaný na úver zaplatil sumu 1.494,90 Eur. Žalobca listom zo dňa 01.09.2024 označeným ako „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ oznámil žalovanému, že celková dlžná suma je aktuálne 697,10 Eur a žiadal ho o okamžitú úhradu. Zásielka bola žalovanému odoslaná dňa 04.09.2024. Žalovaný úver naďalej riadne nesplácal, preto veriteľ listom zo dňa 15.10.2024 vyzval žalovaného na splatenie celého úveru čerpaného na základe zmluvy vo výške 14.554,12 Eur najneskôr do 15 dní. Výzva bola žalovanému odoslaná dňa 16.10.2024. Súd prvej inštancie skúmal splnenie podmienok pre zosplatenie celého zvyšku dlhu. V prejednanom prípade mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný bol žalobcom písomne vyzývaný na zaplatenie dlžných splátok úveru listom zo dňa 01.09.2024. Z obsahu uvedenej výzvy vyplynulo, že už dlhšie než mesiac žalovaný

nerieaguje na výzvy žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy na úverovej zmluve č. 1310043596, celková dlžná suma je aktuálne 697,10 Eur, žalobca dôrazne požiadal žalovaného, aby okamžite uhradil dlžnú sumu, uviedol aj číslo účtu, variabilný symbol s upozornením, že v prípade, že žalovaný dlžnú sumu nezaplatí v lehote ani do 15 dní od doručenia výzvy, bude žalobca požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru, vrátane úrokov, nákladov a sankcií. Z uvedenej výzvy však nevyplývalo, s ktorou konkrétnou splátkou zmluvy bol žalovaný v omeškaní a ktorú konkrétnu splátku veriteľ požadoval od žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť tak, aby predišiel vyhláseniu predčasnej splatnosti. Výzva zo dňa 01.09.2024 tak, ako bola koncipovaná, podľa názoru súdu prvej inštancie nespĺňala zákonné požiadavky dané ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal využitie práva na predčasné zosplatenie zvyšku úveru, preto nemohlo dôjsť ani k predčasnej splatnosti peňažného záväzku. Rovnako, ak žalobca vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru v zmysle ust. § 565 a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh (viď Uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/2/2023 z 25.1.2024). Výzva k splateniu úveru (č.l. 27 spisu) zo dňa 15.10.2024 obsahujúca znenie, že v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov, vyplývajúcich z úveru č. 1310043596 žalobca vyzýva žalovaného k splateniu celého úveru vo výške 14.554,12 Eur vyššie uvádzané kritéria taktiež nespĺňa. Výzva podľa § 53 ods. 9 OZ aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru pre svoju určitosť musia jasne definovať omeškanie splátky ako dôvodu pre mimoriadnu splatnosť úveru. Pokiaľ táto podstatná náležitosť chýba, jedná sa o neurčité právne úkony, keďže v nich nie je jednoznačne uvedené, pre omeškanie s ktorou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Pokiaľ teda žalobca na základe uvedenej výzvy vyhlásil dňa 15.10.2024 mimoriadnu splatnosť úveru, kde tiež nie je uvedená konkrétna splátka pre ktorú došlo k zosplateniu celého úveru, ide o neplatný právny úkon podľa § 37 a § 39 OZ. Vzhľadom k tomu súd dospel k záveru, že k platnému zosplateniu úveru nedošlo. V kontexte uvedenej argumentácie súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zaoberajúce sa zákonnými podmienkami predčasného zosplatenia úveru, a to uznesenie zo dňa 13. februára 2025 sp.zn. 6Cdo/152/2022 (tiež ako rozhodnutie z kolégia č. 21), zo dňa 25. januára 2024 sp.zn. 5Cdo/2/2023, zo dňa 26. júna 2024 sp.zn. 5Cdo/197/2022, zo dňa 25. septembra 2024 sp.zn. 6Cdo/15/2023. Súd prvej inštancie nad rámec vyššie uvedeného zamietavého záveru v predmetnom spore vzhliadol aj iný dôvod, pre ktorý žalobca ako veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného ako spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a to podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Nebolo sporným, že poskytnutým úverom sa refinancoval iný úver žalovaného. Žalobca s poukazom na ust. § 7 ods. 24 zákona č. 129/2010 Z.z. pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať poskytnutý úver nemusel postupovať podľa § 7 ods. 20 zákona č. 129/2010 Z.z., keďže výška poskytnutého úveru výrazne neprevyšovala zvyšok refinancovaných úverov (aj s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 opatrenia NBS č. 10/2017), to však veriteľa automaticky nezbavuje povinnosti posudzovať schopnosť žalovaného splácať úver. Z úverovej zmluvy „informácie o klientovi“ bolo súdu zrejmé, že v čase uzavretia zmluvy bol čistý mesačný príjem žalovaného 1.100,- Eur a jeho partnerky 1.000,- Eur, bol ženatý, mal vlastný dom/byt. Z úverovej správy na č.l. 19 ďalej vyplývalo, že v čase poskytnutia úveru finančné inštitúcie 47-krát odmietli žalovanému poskytnúť úver a 20-krát žiadosť o úver odvolal sám žalovaný. Z potvrdenia na č.l. 46 bolo zrejmé, že žalovaný v čase poskytnutia predmetného úveru splácal ďalšie záväzky iným finančným inštitúciám v mesačných splátkach, a to vo výške 296,- Eur, 10,- Eur, 20,47 Eur, 250,71 Eur, 191,- Eur, 211,- Eur, 279,- Eur, čo v sumare predstavuje sumu 1.258,18 Eur. Žalobca však neskúmal ani nezohľadnil iné príjmy žalovaného ani výdavky žalovaného okrem úverov. Nebolo preukázané, že žalobca mal pri uzatváraní zmluvy k dispozícii doklady o výdavkoch žalovaného, najmä nákladoch na bývanie, či výdavkoch predstavujúcich uspokojovanie základných životných potrieb. Nahliadnutie do databáz úverových registrov (v danom prípade len nebankových) za účelom skúmania výdavkov žalovaného súd nepovažoval za dostatočné. Výpisy z týchto databáz nepodávajú kompletný obraz o výdavkoch žiadateľa /žalovaného, nakoľko výdavkami klienta sú aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ žalobca nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže mať reálny obraz o majetkovej situácii spotrebiteľa potrebnej pre posúdenie schopnosti splácať poskytnutý úver, pričom žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 14.352,- Eur na dobu 8 rokov (96 splátok). Žalovaný úver riadne splácal od decembra 2023 do 14.6.2024 (zaplatil riadne a včas 6 splátok). Vzhľadom na (ne) konanie žalobcu bez odbornej starostlivosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nebolo možné vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie po zistení, že zo strany žalobcu nedošlo k platnému mimoriadnemu zosplateniu predmetného úveru v spojení so záverom o nesplnení vo vyžadovanom rozsahu povinnosti žalobcu predpísanej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, z ktorých dôvodov žalobe vyhovieť nemohol, sa ďalšími

námietkami žalovaného - o absencii náležitosti spotrebiteľskej zmluvy (absencia všetkých predpokladov na výpočet RPMN, nesprávny údaj RPMN) nezaoberal. Vzhľadom k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu, vzniklo úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania s tým, že o ich konkrétnej výške rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP).

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že vyhovie žalobe a žalovaného zaviazal nahradíť mu trovy konania v plnom rozsahu. Uplatňujúc odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie), v konkrétnej podstate nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že výzvy podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ nespĺňajú náležitosti kvalifikovanej výzvy, nakoľko ani jedna z nich neobsahuje špecifikáciu splátky, s ktorou bol žalovaný v omeškaní so splácaním úveru, naopak je toho názoru, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 01.09.2024, ako aj výzva k splateniu celého úveru zo dňa 15.10.2024 obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom a nemôže tak ísť o neplatný právny úkon. Podľa názoru žalobcu súd svojím rozhodnutím „dotvára“ právo nad rámec bežného výkladu § 53 ods. 9 OZ, keďže zo znenia § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ (v znení účinnom ku dňu ku dňu zosplatenia) ani zo žiadnych zákonných ustanovení nevyplýva povinnosť identifikovať splátku, pre nezaplatenie ktorej je vyhlasovaná predčasná splatnosť a preto ju ani nie je možné spravodlivo od žalobcu vyžadovať. Podstatnou právnou skutočnosťou v čase vyhlásenia splatnosti je výlučne to, či veriteľ mal splnené podmienky pre vyhlásenie splatnosti podľa oboch dotknutých ust. § 53 ods. 9 OZ ako aj § 565 OZ, a to omeškanie so zaplatením splátky viac ako tri mesiace za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Nad rámec uvedeného žalobca poukazuje aj na skutočnosť, že ani ustanovenie § 53 ods. 10 v znení účinnom od 01.11.2024 neobsahuje povinnosť žalobcu uvádzať vo výzve na vrátenie splátok s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní konkrétne splátky, resp. špeciálne jednu splátku, ale len sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní. Táto právna úprava § 53 ods. 10 OZ síce v predmetnej veci nie je rozhodujúca, no podľa názoru žalobcu však potvrdzuje rozhodovaciu činnosť súdov v tom smere, že žalobca ako veriteľ nemal a ani nemá povinnosť vo výzve na vrátenie splátok uvádzať, s ktorou konkrétnou splátkou je žalovaný ako spotrebiteľ v omeškaní, má len povinnosť uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní. K predmetnej právnej otázke určitej právnych úkonov, žalobca poukazuje aj na rozhodovaciu prax odvolacích súdov, ktoré dospeli k odlišným právnym záverom, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/18/2023-228 zo dňa 08.05.2023, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/25/2021 zo dňa 08.02.2022 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/13/2022 z 28.09.2022. Predpokladom určitej právneho úkonu je označenie jeho predmetu takým spôsobom, aby ho bolo možné nezameniteľne rozpoznať od iných predmetov. Z obsahu výzvy na zaplatenie dlžnej sumy a výzvy k splateniu celého úveru je zjavné, že išlo o podania zo strany žalobcu, ktoré obsahovali odtlačok pečiatky s informačnými údajmi žalobcu, adresované žalovanému, ktorý v nich bol označený uvedením mena a adresy. Predmetné výzvy takisto obsahovali číslo úverovej zmluvy a výpočet dlžnej sumy. Vo výzve na zaplatenie dlžnej sumy bol žalovaný výslovne upozornený, že v prípade ak dlžnú sumu neuhradí ani do 15 dní od doručenia tejto výzvy, žalobca bude požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru. Žalovaný si ich tak nemohol zameniť za iné úkony a nemohla vzniknúť žiadna nejasnosť ohľadom ich obsahu a účelu. Preskúvanie určitej prejavu vôle je potrebné posudzovať s princípom prednosti platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou a len v prípade, ak zmysel prejavu vôle nebol určiteľný ani jeho výkladom, je možné označiť taký právny úkon za neplatný. V tomto prípade súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu nesprávne posúdil platnosť týchto úkonov. V súvislosti s tým poukazuje na rozhodnutie Ústavného Súd SR, I. ÚS 640/2014. Poukazuje aj na jednu zo zásad súkromného práva, ktorou je zásada pacta sunt servanda. V tomto prípade žalovaný nerozporuje, že si riadne a včas neplnil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Súd by preto nemal nad rámec zákona vyhľadávať dôvody neurčitosti právnych úkonov zo strany žalobcu, o to viac keď tieto dôvody nemajú žiadnu oporu v litere zákona. Žalobca si je vedomý, že spotrebiteľ vystupuje v spore ako slabšia strana, na druhú stranu však musí upozorniť, že v súkromnom práve platí rovnosť zmluvných strán, ktorá je premietnutá do procesnej rovnosti účastníkov. K uvedenému je nevyhnutné dodať, že aj ochrana spotrebiteľov musí mať určité hranice a nemôže dochádzať pri sporoch s nimi k ich bezhraničnej ochrane bez ohľadu na platné právo. Každý spotrebiteľ sám prejavil záujem uzatvoriť úverovú zmluvu a využiť na základe nej poskytnuté finančné prostriedky, je preto maximálne neudržateľným vytvárať hypotetické „porušenia“ zákona. Záverom žalobca dáva do pozornosti aj stanovisko v náleze Ústavného súdu SR I. ÚS 547/2012 zo dňa 24.10.2013, v ktorom tento

poukázal na aktuálnu zjavnú a neudržateľnú predimenzovanosť ochrany spotrebiteľa a „démonizovanie“ veriteľskej pozície - v neprospech právnej istoty a celkového doterajšieho vnímania objektívneho práva v podmienkach kontinentálnej právnej kultúry. V súvislosti s tým poukazuje na čl. 2 CSP zakotvujúci princíp právnej istoty, vychádzajúc z ktorého sa súd prvej inštancie odklonil od dlhoročnej súdnej praxe, ktoré podobnú náležitosť nevyžadovali a tak znemožnil žalobcovi domáhať sa svojho práva na zaplatenie dlžnej sumy. V konečnom dôsledku nesúhlasí ani s názorom súdu prvej inštancie, že si žalobca nesplnil povinnosť uvedenú v ust. § 7 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Tvrdí, že požadované informácie, podľa ktorých posúdil bonitu žalovaného sú uvedené v úvodných ustanoveniach úverovej zmluvy. Žalobca navyše k otázke posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver predložil interný dokument o posúdení bonity s uvedením výšky príjmu, rodinného stavu a podmienok bývania žalovaného ku dňu uzatvoreniu zmluvy a správu zo Sociálnej poisťovne, úverovú správu z registrov dlžníkov NRKI a výpis z bankového účtu žalovaného za účelom preukázania príjmu a výdavkov a potvrdenie o výške príjmu. Žalobca zobral do úvahy, že uvedený úver bol poskytnutý na refinancovanie iných dlhov žalovaného v zmysle ust. § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý uvádza - „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver.“ Ako dôkaz žalobca predložil súdu prvej inštancie prílohu č. 1 uvedenej úverovej zmluvy – refinancovanie. Žalobca dáva do pozornosti ust. § 7 ods. 24 písm. a) ZoSÚ, ktorý pri refinancovaní úveru vylučuje aplikáciu ustanovenia § 7 ods. 20 ZoSÚ o výpočte schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z predložených dokladov jednoznačne vyplýva, že žalobca nespochybniteľne preukázal všetky svoje kroky súvisiace nielen s preverovaním, ale aj s následným posudzovaním schopnosti žalovaného splácať predmetný úver. S ohľadom na uvedené možno bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že žalobca sa v danom prípade nedopustil hrubého porušenia povinnosti tak, ako to vyplýva z ust. § 7 ods. 1 zákona, keďže skúmal schopnosť žalobcu splácať úver nielen tým, že zisťoval jeho príjem, jeho rodinný stav, majetkové pomery, vykonal lustrácie v externých registroch ale nad rámec povinností vyžadoval od žalobcu ako klienta aj výpisy z bankových účtov. K otázke skúmania bonity sa vyjadroval aj Okresný súd Žilina v rozsudku zo dňa 06.09.2021 sp.zn. 46Csp/11/2020, Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 30.11.2021 sp. zn. 17CoCsp/23/2021. Príjmy žalobcu boli zisťované na základe samotného dopytu u klienta, ktorý poskytol informácie o svojom príjme, o príjme partnera, o bývaní, vyživovacej povinnosti, zamestnaní. Príjem bol následne overený aj potvrdeniami z banky. Žalobca ako dôkaz predložil aj výpis z registra NRKI. V tomto poukazuje na výpočet MLS (maximálneho limitu splátky), ktorý doložil súdu prvej inštancie spolu s podaním označeným ako vyjadrenie k podanému odporu. V prvom kroku žalobca ako základ pre výpočet MLS zohľadnil časť z overeného príjmu žalovaného v hodnote 1.100,- Eur a taktiež započítal časť príjmu partnera vo výške 650,- Eur, od ktorých odpočítal ďalšie náklady žalovaného. Ďalšou položkou, ktorá vstupuje do výpočtu MLS sú náklady na zabezpečenie základných životných potrieb a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona č. 129/2010. V čase žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru bolo životné minimum ustanovené Opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 220/2023 Z. z. na sumu 268,88 Eur mesačne, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu. Ako vyplýva z listinného dôkazu s názvom „Interný dokument o posúdení bonity“ žalobca overoval aj rodinný stav žalovaného, ktorý v čase žiadosti o úver nemal vyživovaciu povinnosť na dieťa, a teda žalobca zohľadnil vo výpočte MLS sumu 0 Eur. V ďalšej časti výpočtu MLS zohľadňoval všetky úvery, ktoré žalovaný čerpal u žalobcu, čo predstavovalo mesačnú splátku vo výške 271,20 Eur, následne sumu splátok úverov u iných veriteľov (z NRKI mimo Home Credit Slovakia, a.) v celkovej hodnote 987,- Eur mesačne a sumu splátok konsolidovaných úverov, čo sa následne premietlo do zníženia výdavkov žalovaného o 191,- Eur. Následne „Vankúš“ predstavuje hodnotu ukazovateľa schopnosti splácať podľa opatrenia Národnej banky Slovenska zo 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, „Stress buffer“ je dodatočná rezerva, ktorá sa zohľadňuje pri posudzovaní schopnosti klienta splácať úver. Ide o 20 % z výšky životného minima klienta a aj jeho vyživovaných detí. Stress Buffer je stanovený vo výške 53,80 Eur. Výška splátky schvaľovaného úveru v tomto konkrétnom prípade je výška schválenej mesačnej splátky 239,- Eur. Na základe uvedeného výpočtu a posúdenia schopnosti splácania bol žiadateľovi poskytnutý úver s mesačnou splátkou, ktorá neprekračuje stanovený maximálny limit splátky a je v súlade s jeho finančnými možnosťami. V prípade predmetnej úverovej zmluvy je nevyhnutným zdôrazniť skutočnosť, že ide o konsolidáciu, ktorá má špecifické pravidlá, pokiaľ ide o posudzovanie bonity, v porovnaní s bežnými úverovými zmluvami. Žalobca pri skúmaní bonity žalovaného ako klienta postupoval s najvyššou možnou mierou odbornej starostlivosti, v zmysle citovanej zákonnej úpravy splnil všetky podmienky, ktoré mu zákon ukladal a preto jeho konanie jednoznačne nemôže byť vyhodnotené ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1. V kontexte všetkých vyššie uvedených skutočností je

zároveň potrebné zdôrazniť, že v danom prípade si žalobca nebral „ďalší“ úver, ale predmetným úverom konsolidoval (vyplatil, resp. refinancoval) už existujúce úvery, ktoré následkom konsolidácie zanikli. Žalobca poukazuje na nález Ústavného súdu SR zo dňa 07.02.2018 PL. ÚS 11/2016-60 publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 1/2018 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23 Cdo 1201/2009 zo dňa 29.06.2010.

6. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhuje potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správneho a priznanie nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podmienka určitosť právnych úkonov zosplatnenia je podľa jeho názoru ustálená aktuálnom rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024), keď vo výzve na úhradu pred zosplatnením (§ 53 ods. 9 OZ) musí byť uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní. Žalovanému je známe (ojedinelé) uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022, ktoré bolo prekonané ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR v predmetnej otázke. Uvedená sporná otázka bola vyriešená kolégiom Najvyššieho súdu SR, ktoré rozhodnutím č. 21 prijalo z Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022 právnu vetu (ktorá bude publikovaná v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR) v znení, „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ)“. V súvislosti s námietkou žalobcu, že v čase pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti neexistovala ustálená judikatúra ohľadne skutočnosti, že by upozornenie pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti malo nad rámec zákonných ustanovení obsahovať obligatórne splátku, pre ktorú dochádza k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, žalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/198/2017 z 19. marca 2018, na ktorý vo svojej rozhodovacej činnosti odkazuje aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp.zn. II. ÚS 171/2024-19 zo dňa 3. apríla 2024. Najvyšší súd SR v uvedenom rozhodnutí uviedol, že „nový“ (judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný) právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti. Súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Tým sa prípustné retrospektívne pôsobenie zmeny judikatúry líši od neprípustného retroaktívneho pôsobenia právnych noriem“. Nad rámec toho poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024, ktoré sa týka spotrebiteľského sporu možno aplikovať na daný prípad a to najmä v kontexte, že v spotrebiteľských sporoch sa zmena žaloby neprípúšťa. V ostatnom sa žalovaný pridrižiava všetkých doterajších vyjadrení.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

9. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol o trovách konania medzi stranami sporu tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie založil na závere o nepreukázaní splnenia podmienok žalobcom pre zosplatnenie celého zvyšku dlhu podľa ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ pre neurčitosť právneho úkonu výzvy podľa § 53 ods. 8 OZ aj oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru z dôvodu absencie konkrétnej splátky zmluvy, pre omeškanie ktorej bola vyhlásená mimoriadna

splatnosť úveru a nad rámec toho záveru o porušení povinnosti žalobcu ako veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, predpísanej mu ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. spočívajúcej v obligatórnom posudzovaní schopnosti (bonity) žalovaného splácať úver v rámci štádia, ktoré vyústilo do uzavretia zmluvy o úvere s následkami podľa § 11 ods. 2 veta druhá zák. č. 129/2010 Z.z., pre ktorý žalobca nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa (žalovaného) jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Náhradu trov konania v plnej výške vzhľadom na úspech v spore priznal žalovanému (§ 255 ods. 1 CSP).

10. Odvolateľ (žalobca) vychádzajúc z obsahu odvolania uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie). V konkrétnosti ťažiskovo nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie o nesplnení zákonných podmienok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodu chýbajúcej náležitosti – omeškanej splátky vo výzvach podľa § 53 ods. 9 a 565 OZ, ktorý podľa žalobcu nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia a predstavuje odklon od dlhoročnej súdnej praxe a v konečnom dôsledku nesúhlasí ani s právnym záverom vzťahujúcim sa k ďalšej posudzovanej otázke, a to zákonnej povinnosti žalobcu danej mu v ust. § 7 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z. (povinnosť dodávateľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu klienta pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy) vo väzbe na súdom vyvedený následok vyplývajúci z ust. § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., v kompilácii s neoprávneným zásahom do jeho práva na spravodlivý súdny proces.

11. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

12. Ako už bolo vyššie uvedené, produkované odvolacie námietky ťažiskovo smerujú proti nesprávnym právnym a s nimi spojeným skutkovým záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie (dôvody na odvolanie, uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyhodnotením rozhodujúcich skutočností, uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako ťažiskovo nedôvodné. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, vykonal predložené/ navrhnuté dôkazy v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, tieto vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a zo správne zistených skutočností, vyvodil tiež správne právne závery, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd sa plne identifikuje s jeho právnym názorom o nesplnení zákonných predpokladov pre zosplatenie úveru žalobcu pre neurčitosť právnych úkonov z dôvodu absencie údaju o konkrétnej splátke, pre nezaplatenie ktorej žalobca zosplatinil úver (§ 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ) a nad rámec toho tiež o nástupe sankcie v podobe nemožnosti zosplatiť úver pre nesplnenie si povinnosti žalobcu s odbornou starostlivosťou skúmať bonitu žalovaného pred poskytnutím mu úveru (§ 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 veta prvá ZoSpÚ). Súd prvej inštancie správne vzal do úvahy

všetky k vyššie posudzovaným otázkam sa vzťahujúce výsledky dokazovania, preukázané skutkové okolnosti a ich vplyv na nároky strán, vychádzajúc z nich opodstatnene žalobu zamietol a žalovanému vzhľadom na jeho úplný úspech v spore priznal plný nárok na náhradu trov konania (§ 262 ods. 2, § 255 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie pri posudzovaní rozhodujúcich skutočností postupoval v súlade so zákonom, rozhodol o nich poukazom na relevantné skutočnosti, s následkom nespôsobilosti odvolania k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Súčasne sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov. Odvolacím súdom zároveň neboli ani z hľadiska odvolateľom tvrdeného neoprávneného zásahu do jeho práva na spravodlivý proces zistené také vady, ktoré by boli spôsobilé diskvalifikovať napadnuté rozhodnutie z jeho potvrdenia odvolacím súdom.

16. Nad rámec toho, že pre rozhodnutie zásadné otázky boli dostatočne zodpovedané už súdom prvej inštancie, odvolací súd považuje za potrebné vo vzťahu k námietkam produkovaným žalobcom v tomto smere v odvolaní doplniť nasledovné:

17. Z obsahu spisu vyplýva a medzi stranami sporným nebolo, že Home Credit Slovakia, a.s. uzatvorila so žalovaným dňa 20.10.2023 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - účelový úver a revolvingový úver č. 1310043596, na základe ktorej poskytla žalovanému účelový úver vo výške 14.352 Eur, určený na úhradu záväzkov uvedených v prílohe č. 1 zmluvy, a to úveru v 365.bank, a.s. zo zmluvy č. 0100097788 zo dňa 03.01.2023 s čiastkou istiny k splateniu úveru 13.772,- Eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 96 mesačných splátkach vo výške 239,- Eur s dátumom prvej splátky dňa 08.12.2023, ročná úroková sadzba 12,65 %, RPMN 13,4 % a celkovou čiastkou, ktorú má klient zaplatiť vo výške 22.944,- Eur. Predmetom zmluvy bolo zároveň poskytnutie bezúčelového revolvingového úveru s výškou úverového rámca (kreditného limitu) 1.200,- Eur, výškou mesačnej splátky 2,583 % z výšky úverového rámca (31,- Eur), ročnou úrokovou sadzbou 23,88 %, RPMN 26,7 %, frekvenciou splátok v 20. deň v mesiaci a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 1.355,22 Eur. Z výpisu čerpania splátok a úhrad vyplýva a rovnako sporným nebolo, že žalovaný dňa 07.11.2023 čerpal úver vo výške 14.35,- Eur a žalobcovi zaplatil na úver sumu 1.494,90 Eur, keď zaplatil 6 splátok po 239,- eur a 7. splátku vo výške 60,90 Eur.

18. Uplatnenie práva na predčasné splatenie budúcich splátok úveru preukazoval žalobca listom zo dňa 01.09.2024 označeným ako „výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ a listom zo dňa 15.10.2024 označeným ako „výzva k splateniu celého úveru“. Z predloženej kópie listu datovaného dňa 01.09.2024 vyplýva, že žalobca adresoval žalovanému oznámenie, že celková dlžná suma je aktuálne 697,10 Eur a žiadal ho o okamžitú úhradu. Zároveň žalovaného v liste upozornil na možnosť požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí ani do 15 dní od doručenia tento výzvy. Z č.l. 57 vyplýva, že zásielka bola žalovanému odoslaná dňa 04.09.2024. Žalovaný úver naďalej riadne nesplácal, preto veriteľ listom zo dňa 15.10.2024 vyzval žalovaného na splatenie celého úveru čerpaného na základe zmluvy vo výške 14.554,12 Eur najneskôr do 15 dní. Výzva bola žalovanému odoslaná dňa 16.10.2024. Z uvedenej výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ tak ako je koncipovaná, ani z oznámenia k splateniu celého úveru nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou bol žalovaný v omeškaní a ktorú konkrétnu splátku veriteľ požadoval od žalovaného zaplatiť tak, aby predišiel vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Nad rámec uvedeného žalobca vo vzťahu k možnosti vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru v žalobe uviedol, že pristúpil k uplatneniu tohto práva výzvou zo dňa 15.10.2024 pre omeškanie s úhradou splátky splatnej dňa 30.06.2024, t.j. splátky č. 7. Žalovaný tvrdenie žalobcu v žalobe o splnení podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ spochybnil a uviedol, že z výzvy na splatenie dlžnej sumy z 01.09.2024 a ani z výzvy na splatenie celého úveru z 15.10.2024 nie je preukázané, pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru a preto ich v zmysle § 37 ods. 1 OZ považoval za neplatné právne úkony.

19. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia zmluvy k 20.10.2023, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

20. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

21. Pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

22. Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne, alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka.

23. Podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

24. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Z Úverových zmluvných podmienok spoločnosti platných od 01.04.2023 Hlavy 6. § 2 písm. a) s názvom Ukončenie zmluvy vyplýva, že v prípade oneskorenia s platením aspoň troch splátok alebo oneskorením s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, dlžník musí celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatenie úveru).

26. Keďže žalobca opodstatnenosť svojho nároku odvodzoval od tvrdeného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru ako dôsledku neuhradenia dlžných splátok žalovaným, súd prvej inštancie správne potom, ako zmluvou založený vzťah medzi stranami posúdil ako spotrebiteľský, považoval za prioritné zaoberať sa právnou otázkou, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a zároveň, či s poukazom na znenie § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ je skutkové vymedzenie splátky (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ a vo výzve, resp. v oznámení uplatňujúcom právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ) náležitosťou týchto právnych úkonov, keďže prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, pričom s jeho závermi, že žalobcom predložená výzva zo dňa 01.09.2024 a výzva zo dňa 15.10.2024 nespĺňa zákonne požiadavky podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ, tzv. jedná sa o neurčité právne úkony z dôvodu chýbajúcej konkrétnej splátky, v dôsledku čoho nie je možné uzavrieť, že nastali účinky predčasného zosplatenia zvyšku úveru, sa odvolací súd v okolnostiach danej veci plne identifikuje.

27. Nespôsobilé k odlišnému záveru sú odvolacie námietky žalobcu, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť žalobcu uvádzať konkrétnu nezaplatenú splátku, pre ktorú má veriteľ v úmysle vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru ako obsahovú náležitosť listín a súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím dotvára právo nad rámec bežného výkladu § 53 ods. 9 OZ.

28. Vychádzajúc z podmienok definovaných v ust. 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ odvolací súd uvádza, že aj keď vymedzenie konkrétnej splátky pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenie práva zosplatiť úver ako náležitosť výzvy na zaplatenie alebo oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, neukladá zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 OZ *expressis verbis*, nemožno opomenúť všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch (podľa § 37 Občianskeho zákonníka; právny úkon sa musí urobiť určito, inak je neplatný). Určitosť právneho úkonu ako požiadavka na jeho obsahové náležitosti však nie je naplnená len uvedením obligatórnych náležitostí, ktoré pre konkrétny právny úkon stanovuje právny poriadok. Aj pri ich uvedení v právnom úkone musí byť z právneho úkonu pre adresáta právneho úkonu vôľa konajúceho subjektu výkladom objektívne pochopiteľná, teda bez rozumných pochybností adekvátne vnímateľná. Právny úkon aj pri uvedení obligatórnych náležitostí stanovených vo všeobecne záväznom právnom predpise musí mať určitú kvalitu, aby bol pre jeho adresáta poznateľný obsah prejavenej vôle konajúceho subjektu. V prípade výzvy prezumovanej § 53 ods. 9 OZ ide jednostranný právny úkon, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Vymedzenie konkrétnej omeškanej splátky možno vydedukovať z podmienok, ktoré musia byť splnené pre realizáciu mimoriadneho zosplatenia úveru veriteľom. Ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy, ktorá vyplýva z predmetného upozornenia (výzvy), ktorej účelom je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou splátkou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou zamýšľa uplatniť svoje právo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.

29. Rozhodovacia prax všeobecných súdov posudzujúcich nároky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv, resp. zmlúv o spotrebiteľských úveroch sa vyvíjala aj vo vzťahu k zosplateniu pohľadávky, prípadne vo vzťahu k určitosti výzvy na zaplatenie, resp. určitosti oznámenia o predčasnom zosplatení úveru. V minulosti existoval zásadný rozpor ohľadom náležitostí/obsahu zosplätajúcej výzvy (resp. výzvy, ktorá zosplateniu predchádza - upozornenie na možnosť využitia práva veriteľa na zosplatenie úveru), kedy dochádzalo z dôvodu (diametrálne) odlišného posudzovania predmetnej právnej otázky súdmi na všetkých úrovniach k právnej neistote na strane subjektov súkromnoprávných vzťahov v širšom rozsahu. Je potrebné uviesť, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako najvyššej súdnej autority všeobecného súdnictva Slovenskej republiky, ktorá dbá na zjednocovanie výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, sa práve za účelom nastolenia právnej istoty na strane subjektov súkromnoprávných vzťahov priklonila k výkladu dotknutých zákonných ustanovení v tom zmysle, ako ho v tejto veci vyslovil súd prvej inštancie.

30. V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na to, že pre rozhodnutie v tejto veci ťažiskovú problematiku týkajúcu sa splnenia podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 a § 565 OZ v spotrebiteľských vzťahoch, kde predmetom posúdenia súdu bola (ne)platnosť písomných podaní (úkonov) veriteľa, riešil Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. januára 2024, ktorý jednoznačne určil, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplätbil celý dlh.“

31. Podobne Najvyšší súd SR v neskoršom uznesení sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. júna 2024 zotrval na svojich skôr vyslovených záveroch, pričom svoju argumentáciu doplnil, keď konštatoval, že ... „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.“

32. Porovnávajúc rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu odvolací súd zistiť, že senát najvyššieho súdu 6C pri posudzovaní rovnako formulovanej otázky ako v preskúmvanej veci, v uznesení sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25. septembra 2024 sumarizoval (s poukazom na vyššie uvedené skoršie rozhodnutia), že napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od vyššie spomínanej ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR pri riešení (ne)platnosti úkonov veriteľa realizovaných v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ predostierajúc, že ... „neuviedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobkyne F. F. G. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore.“ Nakoniec uvedené právne závery boli prijaté na zasadnutí Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu konanom dňa 04. júna 2025, ktoré prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 21/2025, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

33. Vzhľadom na skutočnosť, že právna otázka nastolená žalobcom bola dovolacím súdom vyriešená, a to tak, že pre platné predčasné zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ sa od žalobcu, resp. právneho predchodcu žalobcu vyžaduje vymedzenie konkrétnej náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ v podobe identifikácie splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní a pre ktorú splátku žalobca mal v úmysle požadovať mimoriadne zosplatnenie úveru, odvolací súd sa so zreteľom na tento právny názor dovolacieho súdu nemá dôvod od neho odchyliť, keďže ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Odvolací súd preto vychádzajúc zo zhrnutých významných právnych hľadísk Najvyššieho súdu SR, vzťahujúcich sa na daný prípad, prehodnotil svoju doterajšiu rozhodovaciu prax v skutkovo podobných veciach, na ktoré v konečnom dôsledku žalobca v odvolaní poukázal (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.19CoCsp/13/2022 zo dňa 28.09.2022).

34. Keďže teda v danej veci existovala dohoda podľa § 565 OZ, kedy veriteľ bol oprávnený vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru za dohodnutých podmienok v prípade, ak bol dlžník v omeškaní viac ako tri mesiace so zaplatením splátky a banka ho upozornila na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, musí právny úkon, ktorý zosplatnenie vyvolal, obsahovať aj údaj o identifikácii splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Zároveň sa od žalobcu, resp. právneho predchodcu žalobcu vyžaduje vymedzenie konkrétnej náležitosti už vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v podobe identifikácie splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní a pre ktorú splátku mal žalobca v úmysle požadovať mimoriadne zosplatnenie úveru.

35. S poukazom na závery najvyššej súdnej autority odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že skutkové tvrdenia ohľadom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré by spĺňali podmienky pre platné zosplatnenie úveru (v podobe uvedenia konkrétnej omeškanej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť) z obsahu notifikácií žalobcu a to „Výzvy na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 01.09.2024“ ako ani z „Výzvy k splateniu celého úveru zo dňa 15.10.2024“ v zmysle požiadaviek vyslovených v ust. § 53 ods. 9 v spojení ust. § 565 OZ nie je možné zistiť. Za výzvu podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorá by spĺňala vyššie uvedené náležitosti, t.j. špecifikáciu splátky s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá predchádzala zosplatneniu ku dňu 15.10.2024, nemožno považovať „výzvu na zaplatenie dlžnej sumy“ zo dňa 01.09.2024. Z konštrukcie predmetnej výzvy je možné vyvodiť závery o tom, že žalobca výzvou upozornil žalovaného na celkovú dlžnú sumu vo výške 697,10 eur a vo vzťahu k uvedenej výške pohľadávky vyzval žalovaného ako dlžníka na okamžitú úhradu v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia predmetnej výzvy. Zároveň vo výzve žalovaného upozornil, že ak pohľadávku v omeškaní v stanovenom termíne neuhradí, bude požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru. Žalovaný z obsahu uvedeného písomného upozornenia zo dňa 01.09.2024 nemohol vedieť, s ktorou splátkou sa dostal do omeškania so splácaním dlhu pre obsahovú všeobecnosť tohto upozornenia. Žalobca v presvedčení, že žalovaný riadne a včas nereagoval na

písomnú výzvu zo dňa 01.09.2024 (t.j. nesplatil dlh uvedený v upozornení), písomnou výzvou k splateniu celého úveru zosplatnil predmetný úver a s poukazom na vyššie uvedené vyzval žalovaného, aby celú dlžnú sumu vo výške 14.554,12 eur s príslušenstvom splatil v lehote 15 od spísania predmetnej výzvy, pričom ani predmetné zosplatnenie neobsahuje špecifikáciu konkrétnej splátky/splátok, pre ktoré došlo alebo malo dôjsť k zosplatneniu celého dlhu so spotrebiteľskej zmluvy žalobcom. Uvedený nedostatok v podobe neurčito formulovanej výzvy (a rovnako oznámenia o zosplatnení) neumožňuje pre konajúci súd jednoznačným a nesporným spôsobom vyabstrahovať tú splátku, pre ktorú veriteľ pristúpil k mimoriadnemu zosplatneniu úveru. V potrebe zabezpečenia „rovnoprávnej“ právnej ochrany protistrany (spotrebiteľa) nie je žiadúce, aby bol dlžník nútený čakať až na spor vyvolaný veriteľom, v ktorom by veriteľ až dodatočne špecifikoval splátku (napr. v žalobe), pre ktorú dlh zosplatnil a s ktorou skutočnosťou, by sa tak dlžník po prvý raz oboznámil až v rámci súdneho konania. Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah zastal odvolací súd názor, podľa ktorého absenciu špecifikácie splátky, pre ktorú veriteľ dlh mimoriadne zosplatnil, nie je možné konvalidovať ani žiadnym dodatočným (skutkovým) vymedzením v rámci súdneho konania (napr. v žalobe či v priebehu odvolacieho konania), ako sa v danom prípade snažil dosiahnuť žalobca v podanej žalobe a vo vyjadrení k odporu skutkovým tvrdením o tom, že pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti budúcich splátok úveru výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 15.10.2024 pre omeškanie s úhradou splátky splatnej 30.06.2024, t.j. splátky č. 7. Toto jeho skutkové tvrdenie totiž zo žiadneho právneho úkonu (výzvy alebo zosplatnenia) žalobcu nevyplýva.

36. V tomto smere má odvolací súd potrebu upriamiť pozornosť na problematické postavenie zosplatnenia ako inštitútu záväzkového práva, ktoré má totiž vážne následky pre strany úverového vzťahu, v podobe straty výhody splátok spojenej s predčasným zosplatnením pohľadávky ako celku. So zosplatnením je spojená aj otázka uplatniteľnosti pohľadávky na súde a tomu zodpovedajúcimi prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany, ktorú môžu strany sporu v konaní pred súdom využiť; vrátane novej námietky premlčania, či tvrdenie, že pre splátku, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu úveru, neboli splnené zákonom predpokladané podmienky. Uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, vyplýva z požiadavky ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany sporu. V intenciách danej veci preto nepostačuje, ako uvádza žalobca v odvolaní, že veriteľ vo svojom úkone podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozorní dlžníka - spotrebiteľa na možnosť využitia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka (teda na zosplatnenie celého úveru), pretože Občiansky zákonník stanovil, že toto upozornenie je, spolu s omeškaním so zaplatením splátky trvajúcim viac ako tri mesiace, predpokladom na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého dlhu veriteľom. Odvolací súd pripomína, že pri požiadavke určitosti právnych úkonov žalobcu nie je úlohou spotrebiteľa (ani súdu) si tento podstatný údaj z niečoho/ podľa niečoho vyvodzovať, či doslova po ňom pátrať, keď navyše je známou skutočnosťou, že veritelia resp. ich právni nástupcovia podávajú žaloby formulárového charakteru s množstvom dokumentov, z ktorých okrem iného nie je zistiteľné, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku došlo k zosplatneniu úveru. Rovnako nie je úlohou súdu v prípade nekonkrétnej notifikácie v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (a následne aj úkonu veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka) preskúmaním platobnej histórie úverového vzťahu, zisťovať (čo naráža aj na procesné limity regulované v zmysle § 132 ods. 2 C.s.p.), pre ktorú dlžnú splátku mohol veriteľ úver zosplatniť. V opačnom prípade by konajúci súd len na základe vlastnej iniciatívy (a namiesto žalobcu, ktorého takáto povinnosť zaťažuje) vymedzil, resp. vytvoril priestor takému skutkovému stavu, ktorý zodpovedá hypotéze príslušnej právnej normy a na základe ktorého by bol žalobca v spore (aspoň čiastočne) úspešný. Takáto požiadavka by nezodpovedala princípu civilného sporového konania a rovnosti postavenia strán pred súdom.

37. Uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh mieni zosplatniť už vo výzve na zaplatenie podľa § 53 ods. 9 OZ, resp. v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru totiž spotrebiteľovi predstavuje notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Navyše je

potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne upozorní dlžníka - spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie a uplatnenie tohto práva) musí uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní aspoň tri mesiace) potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zaniká. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 OZ by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd zastáva názor, že opačná interpretácia by znamenala, že každý veriteľ by si mohol určovať dodatočne, na základe akej nesplatennej splátky vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru a tak si zabezpečiť právnu istotu na úkor spotrebiteľa v podobe modifikovania skutkového stavu tak, aby podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti boli splnené a tým by zároveň došlo k upravovaniu si začiatku plynutia premlčacej doby, čo je však z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami, ako ani vo svetle ochrany práv spotrebiteľa bez jeho relevantnej obrany neutržateľným.

38. Je pravdou, že v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR sa vyskytlo rozhodnutie sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30. januára 2024, ktoré je však svojim nastoleným záverom pri riešení (ne)platnosti právnych úkonov ojedinelým na rozdiel od vyššie citovaných rozhodnutí dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. júna 2024, 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. januára 2024, 6Cdo/15/2023 zo dňa 25. septembra 2024), ktoré sa zjednotili v otázke konkretizovania splátky už vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré závery sú pre odvolací súd určujúce. Nakoniec uvedený právny záver bol prijatý na zasadnutí Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR konanom dňa 04. júna 2025, ktoré prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 21/2025. Na konštatovanom závere nič nemení ani žalobcom citované rozhodnutia iných odvolacích súdov, ktoré nie sú pre konajúce súdy v prejednávacom prípade záväzné a nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v súlade s čl. 2 základných princípov CSP.

39. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti). V spotrebiteľských veciach, akou je aj predmetná právna vec, sa spotrebiteľ v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti. Vzhľadom na takéto znevýhodnené postavenie musí konajúci súd pri rozhodovaní o právach a povinnostiach zo spotrebiteľskej zmluvy (teda aj pri žalobách na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy ako je táto) nahraďiť formálnu rovnováhu skutočnou rovnováhou. To platí aj pri skúmaní výkladu právnych úkonov adresovaných dodávateľom spotrebiteľovi (tu výzva na plnenie omeškanej splátky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Ak zákon stanovil, že veriteľ môže pristúpiť k predčasnému zosplatneniu len vtedy, ak je dlžník-spotrebiteľ v omeškaní s plnením splátky po dobu najmenej tri mesiace a veriteľ súčasne upozornil dlžníka-spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, môže priemerný spotrebiteľ legitímne očakávať, že zaplatením takejto omeškanej splátky sa vyhne následku predčasného zosplatnenia celého dlhu, a preto je oprávnený očakávať, že dodávateľ ho vo svojej výzve zrozumiteľne vyzve na zaplatenie tejto konkrétnej omeškanej splátky. Len takýmto spôsobom môže byť naplnený účel samotnej výzvy veriteľa dlžníkovi- spotrebiteľovi pred predčasným zosplatnením, ktorým nie je vytvorenie nástroja pre dodávateľa, ktorý spotrebiteľa svojou výzvou s „hrozbou“ zosplatnenia pohne k zaplateniu jeho omeškaneho dlhu ale vytvorenie dodatočného časového rámca, v ktorom sa môže spotrebiteľ splnením omeškanej splátky vyhnúť zosplatneniu celého dlhu. Preto musí konajúci súd, ktorý má zaisťiť plnú mieru ochrany práv spotrebiteľa, trvať na uvedený konkrétnej omeškanej splátky vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka aj pri vedomí si zásady preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.

40. So zreteľom na uvedené odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k platnému a zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v dôsledku nesplnenia všetkých predpokladov pre zosplatnenie úveru podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ.

41. Vyššie uvedené závery sú v plnom rozsahu aj bez ďalšieho plne spôsobilé a postačujúce k potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu vo vzťahu k zamietajúcemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie a preto ďalším dôvodom pre ktorý došlo k zamietnutiu žaloby pre nemožnosť požadovať od žalovaného jednorazové splatenie úveru, ani nebolo potrebné sa v princípe z hľadiska hospodárnosti zaoberať.

42. Odvolací súd preto len nad rámec ťažiskového a plne postačujúceho dôvodu pre neúspech žaloby (nemožnosť zosplatenia pre neuvedenie konkrétnej splátky), vo vzťahu k ďalšej povinnosti žalobcu pred uzatvorením dotknutej úverovej zmluvy posudzovať s odbornou starostlivosťou úverovú bonitu spotrebiteľa, v našom právnom poriadku zakotvenú v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch z hľadiska všetkých právnych aspektov túto problematikou ovládajúcich, uvedených v tomto zákonom ustanovení považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

43. Žalobca za účelom preukázania splnenia povinnosti skúmať bonitu žalovaného pred uzatvorením zmluvy odkazoval na úvodné ustanovenia úverovej zmluvy, kde sú uvedené informácie, podľa ktorých posúdil bonitu žalovaného, predložil interný dokument k posúdeniu bonity s uvedením výšky príjmu, rodinného stavu a podmienok bývania žalovaného ku dňu uzatvoreniu zmluvy, správu zo Sociálnej poisťovne (obsahujúcu „lustrum“ údajov k v nej identifikovaným 23 bodom), úverovú správu z registra dlžníkov NRKI ku dňu uzatvoreniu zmluvy, výpis z osobného účtu žalovaného a výpis z podúčtu žalovaného.

44. V konkrétnosti z úvodných ustanovení zmluvy o úvere zo dňa 20.10.2023 označených ako „Informácie o klientovi“ a „Informácie o príjme“ vyplýva, že žalovaný je ženatý (uvádza počet vyživovacích povinností 0), býva vo vlastnej nehnuteľnosti (rodinný dom/ byt), príjem žalovaného má pochádzať zo zamestnaneckého pomeru vo výške 1.100,- Eur, zamestnaný má byť od 10/2020, čistý príjem manželky vo výške 1.000,- Eur. Z potvrdenia (čl. 46 spisu) nad rámec vyššie uvedených informácií o žalovanom a jeho príjme vyplynulo, že žalovaný v čase poskytnutia úveru splácal záväzky vo H. I. C. v mesačných splátkach po 296,- Eur a 10,- Eur, v Home Credit Slovakia, a.s. vo výške mesačnej splátky 20,47 Eur a 250,71 Eur, v XXX. C., a.s. vo výške mesačnej splátky 191,- Eur a v ďalších finančných inštitúciách v mesačných splátkach vo výške 211,- Eur a 279,- Eur.

45. Ďalej z listiny predloženej žalobcom v priebehu konania, ktorá podľa neho má byť úverovou správou z registra dlžníkov NRKI (čl. 48 a nasl. spisu) vyplynulo, že žalovanému bolo celkovo odmietnutých 47 finančných operácií a 20 žiadostí o úver odvolal sám žalovaný. Existujúce úverové záväzky žalovaného v tom čase (pred uzatvorením zmluvy) predstavovali kumulatívne mesačne splátku výške 1.258,18 Eur (celkovo siedmich z toho 4 splátkových a 3 kreditných kariet týkajúcich sa rôznych veriteľov).

46. V dôsledku úverovej zmluvy uzatvorenej so žalobcom, plnenia z ktorej sa domáha žalobca došlo k zvýšeniu úverového zaťaženia žalovaného, keďže mu bol poskytnutý nielen úver na refinancovanie jeho doterajšieho úveru v 365.banke (ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy zostatok vo výške 13.772,- Eur), ale aj súčasne ďalší revolvingový úver vo výške 1.200,- Eur a celkové náklady s týmto úverom sa vyšplhali podľa zmluvy na 22.944,- Eur (čo je navýšenie v neprospech žalovaného na zaťaženie o 9.172,- Eur (22.944,- Eur po odpočítaní dovtedajších 13.772,- Eur) a vzrástla tiež jeho mesačná splátka z dovtedajších 191,- Eur u 365.bank na 239,- Eur u žalobcu. Úverom u žalobcu nedošlo ku konsolidácii dovtedajších úverov žalovaného, ale len k refinancovaniu jedného úveru voči 365.banke, navyiac so zvýšením mesačnej splátky a celkového úverového zaťaženia (+ nový revolvingový úver a zvýšenie celkovej čiastky ktorú v dôsledku tohto úveru musel platiť navyiac). Nebolo sporné, že na úver zaplatil len 1.494,90 Eur.

47. Z tlačového výstupu overenia pracovného pomeru v Sociálnej poisťovni zo dňa 20.10.2023 (čl.47 spisu) vyplýva v rámci 23 bodov zodpovedanie, resp. overenie zamestnanosti dotyčnej osoby, formy zamestnanosti, prípadné poberanie invalidného či starobného dôchodku, z obsahu ktorého vyplýva, že žalobca bol v zisťovanom období zamestnaný u zamestnávateľa, s dĺžkou zamestnania v tom čase aspoň 90 dní, že za predpredposledný mesiac (pred dopytom) mal dostatočný vymeriavaci základ, nebol poberateľom invalidného ani starobného dôchodku (teda z nich nemá ani zrážky), nepracoval na dohodu o pracovnej činnosti, nepracoval ako SZČO a nemal ani príjem u viacerých zamestnávateľov.

48. Pokiaľ ide o výpis z osobného účtu žalovaného vedeného v XXX. C., a. s. za obdobie od 01.08.2023 do 31.08.2023 z tohto vyplýva, že k 01.08.2023 bol počiatočný zostatok na ňom vo výške 6,57 Eur a konečný zostatok ku dňu 31.08.2023 vo výške 0,41 Eur. Z výpisu z podúčtu žalovaného vedeného rovnako v XXX.C., a.s. za rovnaké obdobie vyplýva, že k 01.08.2023 bol počiatočný zostatok vo výške 2,01 Eur a konečný zostatok ku dňu 31.08.2023 vo výške 0,- Eur.

48. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. (ďalej len „ZoSpÚ“) v znení účinnom v rozhodnom období (v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. 20.10.2023), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy, spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru, povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

49. Veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľa, a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať (§ 7 ods. 16 ZoSpÚ v znení účinnom v rozhodnom období). Vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 17 ZoSpÚ v znení účinnom v rozhodnom období).

50. Podľa § 11 ods. 2 veta prvá zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom období, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

51. Povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa je v našom právnom poriadku zakotvená v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o transpozíciu čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“), podľa ktorého ustanovenia je veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

52. Nemožno pochybovať, že dôkazné bremeno pri overení toho, či si veriteľ splnil túto zákonnú povinnosť, je na strane veriteľa, čo zákonodarca zdôrazňuje priamo v ust. § 7 ods. 17 písm. b) za bodkočiarkou zákona o spotrebiteľských úveroch.

53. Ústavný súd SR zaoberajúci sa vyššie uvedenou povinnosťou veriteľa, ako aj povinnosťou všeobecných súdov ex offio skúmať jej splnenie vo svojom Náleze pod č.k. II. ÚS 530/2024-39 zo dňa 12. februára 2025 v jeho zásadných jednotlivých častiach uviedol, že.....

- „...splnenie tejto povinnosti je potrebné vnímať vo všetkých aspektoch súvisiacich s poskytovaním úveru. Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu je pre spotrebiteľa nepochybne viac než podstatná, pretože chráni spotrebiteľa pred rizikami nadmerného zadlženia a platobnej neschopnosti [pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) LCL Le Crédit Lyonnais SA proti Fasihovi Kalhanovi z 27. marca 2014, C-565/12, bod 42]. Súdny dvor citovanú smernicu vykladá tak, že „existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa spotrebiteľ najmä z dôvodu nevedomosti nebude dovoliavať právnej normy určenej na jeho ochranu (rozsudok z 21. apríla 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 65, ako aj citovaná judikatúra)“ (rozsudok Súdneho dvora OPR-Finance s.r.o. proti GK z 5. marca 2020, C-679/18, bod 22). Zjednodušene povedané, v mnohých prípadoch je dlžník len laik, ktorý má predstavu o tom, koľko si chce požičať, ale

veriteľ je ten, kto má odborné skúsenosti a vedomosti, a vie preto vyhodnotiť aj to, koľko si klient požičať môže, aby to vedel splácať....

- Práve s ohľadom na dôležitosť tejto povinnosti sú prísne aj sankcie, ktoré postihujú veriteľa, ktorý túto svoju povinnosť zanedbá (§ 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch) – v prípade porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou nie je veriteľ oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie úveru

- Podľa § 7 ods. 17 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sa vynaložením odbornej starostlivosti rozumie, že veriteľ posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi.

- Mohlo by sa teda zdať, že postačuje, ak veriteľ preukáže, že nahliadol do príslušných registrov a vyžiadal si od spotrebiteľa a ďalších orgánov príslušné podklady. Je ale zrejmé, že na to, aby bolo možné hovoriť o odbornej starostlivosti, je potrebné preukázať aj odbornosť samu – teda preukázať aj to, že bola platobná schopnosť posúdená správne (boli vyhodnotené všetky údaje a správnym spôsobom bolo na nich prihliadnuté). Zhromaždenie podkladov bez ich správneho a odborného posúdenia by totiž nenaplnilo cieľ, ktorý zavedenie takej povinnosti veriteľa sledovalo – chrániť spotrebiteľa pred nadmernou záťažnosťou a platobnou neschopnosťou.

- Napokon je tu tretí aspekt procesu poskytovania úveru, na ktorý je súd povinný prihliadať na účely posúdenia, či veriteľ konal s odbornou starostlivosťou, a to či na základe odborného posúdenia mal byť úver poskytnutý. Napriek prieskumu zo strany veriteľa sa môže stať (a je zrejmé, že sa aj stáva), že dlžník úver splácať nebude. V takom prípade je potrebné vyhodnotiť, či sa tejto situácii nedalo predísť jednoducho tým, že by veriteľ úver nebol poskytol. Ak totiž veriteľ klientovi úver neposkytne, klient síce finančné prostriedky nezíska, ale ani nič nestratí. V prípade omeškania so splátkami, naopak, nielenže musí poskytnuté prostriedky vrátiť, ale suma sa (častokrát výrazne) navyšuje o úroky, zmluvné pokuty a ďalšie poplatky, na ktoré má veriteľ nárok (ak ho má). Aj na platobnej neschopnosti dlžníkov teda môže veriteľ „zarobiť“, a preto je potrebné vyhodnocovať, či platobnú schopnosť dlžníka mohol už pri poskytovaní úveru racionálne predpokladať alebo nie – jednoducho povedané, či neposkytol úver napriek tomu, že bolo už na začiatku zrejmé, že ho dlžník nebude vedieť splácať.

- Uvedené platí napriek tomu, že tieto aspekty poskytovania úveru nevyplývajú z doslovného znenia § 7 ods. 17 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Jednak je potrebné vziať do úvahy slovíčko „najmä“ v § 7 ods. 17 zákona o spotrebiteľských úveroch a jednak je potrebné prihliadať na účel a cieľ čl. 8 smernice, ktorým je nielen ochrana samotného spotrebiteľa, ale aj posilnenie zodpovednosti veriteľa a zabránenie poskytnutiu nebonitného spotrebiteľského úveru (rozsudok Súdneho dvora CA Consumer Finance z 18. decembra 2014, C-449/13, bod 43; zvýraznenie pridané ústavným súdom, pozn.).

- Povinnosť posúdiť úverovú bonitu klienta (akokoľvek správne) by nedávala zmysel, ak by mohol veriteľ poskytovať úvery aj napriek negatívnym výsledkom posúdenia bonity klienta – posúdenie sa predsa vykonáva preto, aby sa zamedzilo poskytovaniu úverov nebonitným klientom.

- Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Taká sankcia, ktorá by veriteľovi hrozila len v prípade nenahliadnutia do príslušných registrov či v prípade úplnej ignorancie akýchkoľvek podkladov nevyhnutných na posúdenie úverovej bonity klienta, by bola zjavne v rozpore s účelom a cieľom smernice a nebolo by ju možné považovať ani za účinnú, ani za primeranú a ani za odrádzajúcu.

- Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sú vnútroštátne súdy pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať ho v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice tak, aby sa dosiahol ňou sledovaný výsledok, a takto konať v súlade s čl. 288 tretím odsekom ZFEÚ. Táto povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva je totiž vnútorne spätá so systémom ZFEÚ, keďže umožňuje vnútroštátnym súdom v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré im boli predložené (rozsudok Súdneho dvora Dominguez, vyššie citovaný, bod 24).

54. Sumarizujúc tak vyššie uvedené, ústavný súd zdôrazňuje odkazom na ním identifikované rozhodnutia súdneho dvora povinnosť vnútroštátneho súdu rozhodujúceho vo veci skúmať ex off

porušenie niektorých ustanovení spotrebiteľského práva, čo subsumuje aj povinnosť súdu ex officio skúmať tiež dodržanie povinnosti veriteľa konať nielen s formálnou, ale s odbornou starostlivosťou pri prieskume úverovej bonity klienta (teda dodržanie povinnosti veriteľa stanovenej v článku 8 vyššie uvedenej smernice), ktorý postup, ak je správny, zodpovie, ako sa veriteľ so zisteniami získanými v takomto procese vysporiadal a na základe čoho dospel k záveru, že v jeho prípade nejde o klienta nebonitného (pokiaľ mu úver poskytol, ako tomu bolo aj v posudzovanej veci), pretože práve zamedzenie poskytovania úverov nebonitným spotrebiteľom je zmyslom a podstatou vyššie uvedenej zákonnej povinnosti veriteľa ochraňujúcej záujem slabšieho spotrebiteľa.

55. Úlohou súdu prvej inštancie so zreteľom na vyššie uvedené teoretické východiská a následne aj odvolacieho súdu tak bolo aj v okolnostiach danej veci posúdiť splnenie povinnosti veriteľa vo všetkých aspektoch súvisiacich s poskytovaním úveru, vyhodnotiť, či z dostatočného podkladového materiálu správne veriteľ posúdil, či žalovanému mohol požičať sumu žiadaného/poskytnutého úveru s predpokladom, že to bude aj splácať, že ho to neuvrhne do ťaživých podmienok (nezhorší jeho postavenie), a to so zreteľom na právny predpis.

56. So zreteľom na znenie ust. § 7 ods. 1 ZoSpÚ, jeho účel a zmysel, na ktorých zakladá svoje rozhodnutie tiež ústavný súd vo svojom náleze (špecifikovaný v predchádzajúcej časti), nemožno pochybovať, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ tak existujúcu situáciu klienta (jeho príjmy a výdavky, náklady na bežný život, osobný stav, počet vyživovacích povinností), ako aj skutočností, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je tak v zmysle reálneho naplnenia tejto povinnosti potrebné klásť na pomer medzi reálnymi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru, resp. či vzhľadom na jeho pomery je vôbec reálne očakávať, že pri nákladoch na najzákladnejšie potreby bude vôbec schopný úver splácať a či sa neocitne v dôsledku povinnosti jeho splácania v ťaživejšej životnej situácii ako pred jeho poskytnutím. Zákonodarca zavedením tejto povinnosti jasne sledoval efektívne zamedzenie predlžovania spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní v čase uzatvorenia zmluvy a reálne ani vo svetle svojich v tom čase existujúcich pomerov do budúcnosti svojej záväzky riadne splácať, čo ich uvrhne do ešte ťaživejších podmienok. Tieto informácie si má veriteľ predovšetkým zabezpečiť sám (avšak tiež v spolupráci so žiadateľom o úver). Jeho povinnosťou je takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť a s odbornou starostlivosťou rozhodnúť, ktoré z nich je nevyhnutné ďalej tiež aj overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o osobnom stave spotrebiteľa, príjmov a výdavkoch (v ich zložení a kvalite), z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľa síce zaťažuje povinnosť poskytnúť veriteľovi (avšak len na jeho žiadosť) potrebné údaje, čo však nezabavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver je tak stav (zistenie veriteľa), keď tomuto v závislosti na frekvencii splácania zostane v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške, čo vyžaduje zo strany dodávateľa zanalyzovanie tak príjmov, ako aj výdavkov u konkrétneho žiadateľa o úver. Samostatné analyzovanie príjmov bez analýzy výdavkov, osobného stavu, počtu vyživovacích povinností, nákladov na najzákladnejšie potreby, či naopak, nie je logicky spôsobilé k reálnemu posúdeniu úverovej schopnosti (bonity) spotrebiteľa, ako žiadateľa o úver. Dôsledkom podcenenia bonity veriteľom nie je neplatnosť zmluvy, ale sankciou pre veriteľa pre neposkytnutie ochrany spotrebiteľovi pred nebonitným úverom, teda pre prípad nekonania veriteľa s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§11 ods. 2 veta prvá).

57. Vychádzajúc z listín predložených žalobcom tento pred uzatvorením zmluvy určitými informáciami o pomeroch žalovaného (ktoré okrem iných sú tiež potrebné pri skúmaní bonity žiadateľa o úver) disponoval, avšak jednak nie v rozsahu, ktorý by odôvodňoval záver o skúmaní a následnom vyhodnotení jeho bonity s odbornou starostlivosťou a jednak tieto výsledky nesprávne vo výsledku na ťarchu spotrebiteľa vyhodnotil (teda aj v tomto smere nie s odbornou starostlivosťou). Uspokojil sa len s interným dokumentom o posúdení bonity žalovaného, ktorý mu dal odpoveď len na to, či bol žalovaný v tom čase zamestnaný, že mal mať príjem 1.100,- eur, príjem jeho manželky mal byť vo výške 1.000,- eur (nemal to však verifikované), vychádzal z počtu vyživovacích povinností

uvedeným žalovaným „0“ (keďže žalovaný je ženatý znamená to, že má minimálne jednu vyživovaciu povinnosť), potvrdenie od zamestnávateľa o výške príjmu absentuje, rovnako ako zisťovanie, či nie je napríklad vo výpovednej lehote/ nemá pracovný pomer dojednaný na dobu určitú a pod. Výstup zo sociálnej poisťovne mu dal odpoveď len na to, či bol žalovaný v tom čase zamestnaný, tiež, že v tom čase nebol poberateľom invalidného, ani starobného dôchodku, nepracoval súčasne u iných zamestnávateľov, nebol SZČO a v priemere za zisťované mesiace (z výstupu nie je zrejmé ktoré) mal potrebný vymeriavací základ. Výpisy z bežného účtu a podúčtu žalovaného (ktoré nie je zrejmé ako v kontexte s inými skutočnosťami vyhodnotil žalobca) nasvedčujú však o tom, že žalovaný nedisponoval v rozhodnom období žiadnymi úsporami (jeho zostatky na konci obdobia boli skutočne nevýznamné až nulové (0,0 eur - 0,41 eur). Absolútne absentuje akýkoľvek prehľad výdavkov žalovaného (už len dôkaz, že boli žalobcom vôbec zisťované v konaní predložený nebol) na jeho základné životné potreby, takže je potrebné vychádzať z toho, že v čase uzatvorenia zmluvy nedisponoval žalobca údajmi, potrebnými na seriózne preskúmanie bonity žalovaného v zmysle odbornej starostlivosti. Absentovali informácie o nákladoch na bývanie žalovaného, na stravu, na energie, prípadne na telefón či cestovné do práce, náklady na zdravotnú starostlivosť, teda na jeho základné odôvodnené potreby, ktoré musel/ mohol vynakladať v priemere za mesiac, už len čím sa žalobca diskvalifikoval reálne z možnosti hodnoverne a s odbornou starostlivosťou bonitu žalovaného analyzovať. Aj keď žalobca v konaní doložil ako prílohu k vyjadreniu k podanému odporu výpočet MLS (maximálneho limitu splátky), v ktorom ako uvádza (tiež v odvolaní) zohľadnil pri posudzovaní jeho žiadosti príjem žiadateľa zo žiadosti vo výške 1.100,- Eur, časť príjmu partnera vo výške 650,- Eur, životné minimum žiadateľa v čase žiadosti o poskytnutie úveru (pri zohľadnení jeho rodinného stavu a životného minima na 0 vyživovaných detí), sumu splátky posudzovaného úveru, sumu splátok získaných z NRKI vo výške 987,- Eur, sumu splátky „konsolidovaného“ úveru vo výške 191,- Eur, vankúš (hodnota ukazovateľa schopnosti splácať podľa NB SR) v hodnote 0,- Eur, Streff Buffer ako dodatočnú rezervu žiadateľa vo výške 53,80 Eur a výšku splátky schvaľovaného úveru vo výške 239,- Eur, predloženému výpočtu a parametrom v ňom použitých nezodpovedá záver, že tento nový úver poskytnutý žalovanému pri nastavenej mesačnej splátke 239,- Eur, už len pri jeho existujúcom ďalšom úverovom zaťažení vo vzťahu k iným veriteľom (987,- Eur mesačne) by mohol byť pre žalovaného v kompilácii tiež s výškou jeho príjmu, pri absencii znalosti výšky jeho životných nákladov bonitným. Nemožno pochybovať, že výška ním uvádzanej mzdy pri existujúcom úverovom zaťažení v porovnaní s výškou paušálnych základných životných potrieb vyplývajúcich z poznatkov praktického života (v zmysle nákladov na bývanie, stravu, ošatenie, zdravotnú starostlivosť a podobne) nedáva rozumný predpoklad pre to, že by žalovaný mohol bez ohrozenia svojich základných životných potrieb predpokladanú splátku na úver platiť, či už v danom momente alebo výhľadovo do budúcnosti (pri počte nastavených splátok 96), keďže išlo o úver dlhodobý, čo sa nakoniec aj potvrdilo, keďže žalovaný na úver zaplatil len sumu 1.494,90 Eur. Naviac, pokiaľ žalobca tvrdí, že poskytnutý úver mal byť konsolidačný, jeho tvrdenie nezodpovedá z dokazovania plynúcim skutočnostiam. Konsolidácia totiž znamená zjednotenie, alebo upevnenie niečoho s cieľom dosiahnuť stabilitu a lepšie fungovanie v rôznych oblastiach, príkladom čoho je úverová konsolidácia (spojenie viacerých pôžičiek do jednej), s cieľom v princípe dosiahnuť zníženie dlhu, o ktorý prípad však v okolnostiach tejto veci nešlo. V dôsledku úverovej zmluvy uzatvorenej so žalobcom (ako to už bolo uvedené aj v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia), plnenia z ktorej sa domáha žalobca došlo totiž jednoznačne nie k zníženiu, či zefektívneniu, ale naopak k zvýšeniu úverového zaťaženia žalovaného (a to nielen vo vzťahu k refinancovanému úveru z XXX.C., ale celkovému), keďže mu bol jednak poskytnutý nielen úver na refinancovanie jeho doterajšieho úveru v 365.bank (ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy zostatok vo výške 13.772,- Eur), ale aj súčasne k navýšeniu o ďalší a to revolvingový úver vo výške 1.200,- Eur s tým, že celkové náklady s týmto úverom spojené, ktoré má zaplatiť žalovaný sa vyšplhali podľa zmluvy na 22.944,- Eur (čo je navýšenie celkové a tiež voči refinancovanému úveru v neprospech žalovaného na zaťaženie o 9.172,- Eur, t.j. 22.944,- Eur - dovtedajších 13.772,- Eur) a vzrástla tiež jeho mesačná splátka z dovtedajších 191,- Eur u XXX.C. na 239,- Eur u žalobcu. Úverom u žalobcu tak jednoznačne nedošlo ku konsolidácii dovtedajších úverov žalovaného, ale len k refinancovaniu jedného úveru voči XXX.C., naviac so zvýšením mesačnej splátky a celkového úverového zaťaženia (+ nový revolvingový úver a zvýšenie celkovej čiastky ktorú v dôsledku tohto úveru musel platiť naviac). Nemožno pochybovať o tom, že pokiaľ sa ocitol žalovaný v tak ťaživej ekonomickej situácii, že zažiadal o úver pri už existujúcom úverovom zaťažení, po jeho poskytnutí a pri uvedenej mesačnej splátke, sa jeho situácia musela nevyhnutne zhoršiť a to z pohľadu aj dlhodobého horizontu, pretože na pokrytie všetkých jeho životných a najnevyhnutnejších nákladov po odpočítaní len mesačne už v tom čase splácaných iných úverov (987,- Eur) + splátka nová 239,- Eur (spolu 1.226,- Eur), by bol vychádzajúc z jeho čistého príjmu 1.100,- Eur) 126,- Eur mesačne v debete, čo je pri dlhodobom úverovom zaťažení

ak by aj bol braný do úvahy príjem jeho manželky (ktorý však ani nie je verifikovaný) likvidačné (96 mesiacov), čo zjavne správne vyhodnotili s odbornou starostlivosťou iné inštitúcie, keďže viac, ako v 40 prípadoch žiadosti žalovaného o úver nevyhoveli a tento mu neposkytli. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je bez právneho významu odvolacia námietka žalobcu, že v prípade predmetnej zmluvy o úvere ide o konsolidáciu existujúcich úverov a preto nemožno pri posudzovaní jeho povinnosti skúmať bonitu aplikovať niektoré ustanovenia zákona, v ktorých sa stanovuje metodika plnenia tejto povinnosti. Jednak, ako bolo uvedené vyššie poskytnutý úver nemožno vzhľadom na okolnosti posudzovať ako konsolidačný, a jednak zo znenia ZoSpÚ vôbec nevyplýva, že by veriteľovi neprináležala povinnosť zisťovať potrebné údaje v kvantitatívne a kvalitatívne zodpovedajúcom rozsahu pre možnosť odborného posúdenia bonity žiadateľa o úver. Výnimku pri tomto druhu úveru je možné vzhliadnuť len v tom, že veriteľ nemá povinnosti, ktoré sú uvedené v § 7 ods. 19 až 23 (teda určovať a prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať úver), keďže vylúčenie aplikácie týchto ustanovení je uvedené v § 7 ods. 24 písm. a/ ZoSÚ). V spomínanom zákone sa však neuvádza, že povinnosť zisťovať príjmy, výdavky spotrebiteľa a preverovať ich v príslušnej databáze a registri neplatí pri spotrebiteľskom úvere, ktorým sa spláca jeden, alebo viac predchádzajúcich refinancovaných úverov, a to dokonca bez ohľadu na to, že by v tomto novom úvere boli nastavené výhodnejšie podmienky pre spotrebiteľa ohľadom výšky dohodnutej mesačnej splátky (čo dokonca v tomto prípade ani naplnené nie je).

58. Z dostupných dokladov tak sumárne možno konštatovať (opak žalobca nepreukázal), že tento pri skúmaní bonity žalovaného nepostupoval s odbornou starostlivosťou, prakticky ani nemohol pre absenciu predpísaných údajov, ktoré by mu reálne umožnili získať objektívny obraz o finančnej situácii žalovaného ako žiadateľa o úver a tak úver, ktorý mu poskytol, pri parametroch jeho nastavenia v kolízii s jeho pomermi (už pri údajoch ktoré mal k dispozícii) nemohol byť pre neho bonitným, čím porušil svoju povinnosť uvedenú v ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže zmyslom a účelom zavedenia tejto povinnosti zákonodarcom na vnútroštátnej úrovni ako transpozície smernice, bolo nastoliť vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti dodávateľa pri poskytovaní úverov spotrebiteľom s cieľom zamedziť nebonitným úverom, v ktorom procese sa rozhodne nemožno, pokiaľ má byť zmysel a účel tejto povinnosti naplnený, uspokojiť s formalistickým prístupom spočívajúcim v uspokojení sa len so žiadateľom uvedenými, avšak nekomplexnými informáciami, bez preukázania získavania informácií o ďalších potrebných relevantných skutočnostiach (životných nákladoch žalovaného, nahliadnutí do úverového registra, overenia si jeho príjmu, zisťovania či nie je vo výpovednej lehote) a ich následnej analýzy a vyhodnotenia, ktorú reálnu činnosť žalobca nepreukázal, keďže za takúto rozhodne nemožno z hľadiska jej výpovednej hodnoty považovať prítomnosť len zmieňovaných neúplných údajov, znemožňujúcich seriózný záver o (ne)bonite spotrebiteľa. Pokiaľ by bol žalobca si svoje povinnosti predpísané zákonom v potrebnom rozsahu splnil, a tiež už len z prítomných údajov s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní bonity žalovaného postupoval, tak už len zistené dovtedajšie (i keď nekomplexné) pomery žalovaného, by nevyhnutne museli indikovať na jeho strane k vážnym pochybnostiam jednak o tom, či tento vôbec bude môcť bez ohrozenia svojich životných potrieb splácať poskytnutý úver, keďže tento už pri existujúcom úverovom zaťažení musel byť pre neho likvidačný a tiež, že na základe odborného posúdenia mal nemal byť úver poskytnutý (pri vedomosti naviac o tom, že viac ako 40 žiadostí žalovaného pri jeho existujúcej situácii v iných inštitúciách mu bolo zamietnutých). Žalobca v tomto prípade musel udržateľne predvídať, že jednak žalovaný úver splácať v kratšom, či dlhšom horizonte splácať nebude, ktorej situácii sa dalo predísť jednoducho tým, že by mu úver nebol poskytol, čím by žalovaný síce finančné prostriedky nezískal, ale ani nič by naviac nestratil. V prípade omeškania so splátkami, naopak, nielenže musí poskytnuté prostriedky vrátiť, ale suma sa (častokrát výrazne) navyšuje o úroky, zmluvné pokuty a ďalšie poplatky, na ktoré má veriteľ nárok (ak ho má) a ako v tomto prípade došlo k navyšeniu o ďalší úver nad rámec refinancovaného, dokonca k zvýšeniu mesačnej splátky a celkovej čiastky, ktorú by mal žalovaný zaplatiť. Aj na platobnej neschopnosti dlžníkov teda môže (ako to do pozornosti dáva tiež ústavný súd) veriteľ „zarobiť“, a preto bolo aj v tomto smere zo strany súdov potrebné vyhodnocovať, či platobnú schopnosť dlžníka mohol už pri poskytovaní úveru racionálne predpokladať alebo nie – jednoducho povedané, či neposkytol úver napriek tomu, že bolo už na začiatku zrejmé, že ho dlžník nebude vedieť splácať, o ktorý prípad ide tiež v okolnostiach tejto veci. Zvolený postup žalobcu nemožno teda rozhodne posúdiť ako konanie s odbornou starostlivosťou, ale naopak ako porušenie tejto povinnosti stanovenej zákonom, s opodstatneným nástupom sankcie v podobe nemožnosti vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru).

59. Sumárne tak možno konštatovať, že námietky produkované odvolateľom neboli spôsobilé k záveru o naplnení dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

60. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal zostávajúcou odvolacou námietkou žalobcu, vo svetle ním tvrdeného porušenia práva na spravodlivý proces, ktorá je subsumovateľná pod dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

61. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Nemožno totiž pochybovať, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010), so závermi ktorého sa odvolací súd plne identifikuje, že konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Ako však tiež uvádza vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 8Cdo 84/2017 NS SR ...základné právo na spravodlivé súdne konanie treba chápať ako zásadne „výsledkové“, z čoho vyplýva, že pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Určujúci z tohto hľadiska nie je jednotlivý úkon súdu, alebo niektorá časť súdneho konania (ako celku), kľúčový význam má jeho výsledok. Z uvedeného tak vyplýva, že konkrétne pochybenie súdu (ak by aj bolo prítomné, o ktorý prípad v okolnostiach tejto veci však nejde) musí byť teda hodnotené v kontexte celého konania, t. j. jeho vplyvu na prípadné ďalšie pochybenia, či možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky atď. Zároveň tiež nie je možné opomenúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces, zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V okolnostiach tejto veci žiadne takéto pochybenie zaznamenané nebolo a pokiaľ naplnenie tohto odvolacieho dôvodu vzhliada odvolateľ v spôsobe, akým súd prvej inštancie rozhodol, z hľadiska takto formulovanej námietky nebolo možné konštatovať naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

63. Sumárne teda žalobcom produkované odvolacie námietky neboli spôsobilé privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

64. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení rozhodujúcich otázok správne, za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania, podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

65. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania, prostredníctvom ktorého sa realizuje aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky.

66. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

67. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

68. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

69. V danej veci v odvolacom konaní zaznamenal úspech žalovaný, preto mu odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vzniknutých v odvolacom konaní v rozsahu 100 %.

70. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného vzniknutých v odvolacom konaní rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

71. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).